

Uda gau bateko ametsa, William Shakespeare (Itzul.: Juan Garzia Garmendia)

HELENA:

Hara, hau ere elkartua da hauen arteko kidetzan!
Ikusten dut, bai, hiru-hirurak lotu direla batean
jolas ustel hau itxuratzeke, guztiz neronen kaltean.
Hermia gaizto laidoz betea! Esker txarreneko neska!
Azpijokoan elkartu zara, hauekin itundu, ezta?,
destaina satsu honekin ni gaur amuan harrapatzeke.
Bion arteko hainbeste kontu, isilka partekatuak,
ahizpatasun estuko zinak, elkarrekiko orduak,
zeinetan Aldi iheskorri kargu hartzen baikenion
gintuelako bereizarazten... Oro ahantziak ote?
Ikasletako adiskidantza, gure haurtzaro xaloa?
Nola, Hermia, halako jainko mundu-egile trebe bik,
bion artean guk jostorratzez sortu genuen lore bat,
lagin beretik bi-biok, eta kuxin berean jarririk,
bi-biok txioz kantu berean, tonu berean bi-biok,
bion eskuek, bion saihetsek, ahotsek, buruek, biek
gorputz batenak ziruditela. Horra nola ginen hazi,
gerezi bikoitz baten antzera, itxuraz erdibiturik,
baina halere batasun garbiz erdibikuntza horretan;
bi fruitu horra polit-politak zurtoin beretik eratu;
bi gorputz, bada, ageri, baina guztira bihotz bakar bat;
alegia, bi osagai, nola heraldikan armarriak,
bat bakarrari dagozkiola, bilduak goiburu batez.
Betidaniko maitasun hori erdibitzera al zatoz,
gizonekin bat eginik hortxe lagun gaixoaren burlan?
Ez duzu hori lagun-legea, ez du dontzeila batek duin.
Gure sexuak, nik bezalaxe, egingo dizu haserre,
nik neuk bakarrik nozitu arren irain latzaren zauria.